

Tiffany's, la joia de la vall d'Aro

La històrica discoteca, inaugurada fa 50 anys, va obrir el boom de Paladium, Maddox i Pachà

El dissabte 19 de juny del 1965, pocs dies abans de l'històric concert de The Beatles a Barcelona, es va inaugurar Tiffany's, «el night-club més modern i original de la Costa Brava», com el va descriure el diari *Los Sitios*. I tenia raó: Tiffany's va ser, ara fa exactament 50 anys, tota una revolució en el món del lleure nocturn, que simbolitzava l'encara tímida però imparable obertura de l'Espanya franquista al món i a la modernitat d'aquells revolucionaris anys seixanta, encara que només fos per atreure les divises dels turistes estrangers.

XAVIER CASTILLÓN > TEXT

Tiffany's no va ser el primer night-club de Platja d'Aro ni de la Costa Brava, però va ser un local absolutament pioner en la definició del que, a partir d'aquell moment, es va entendre aquí i arreu com una discoteca: un espai tancat i ben aïllat de la realitat exterior, dissenyat en tots els seus detalls –a Tiffany's destacava el

seu peculiar sostre, d'on penjaven una espècie d'estalactites il·luminades– per crear una espai oníric on la música i la llum convidessin el públic a entrar en una nova dimensió hedonista, amb el discjòquei com a nou xaman de les masses a la pista de ball.

Creat per dos joves empresaris suïssos, Raito Ganzoni i Werner Straub, al capdavant d'un equip en què destacava un discjòquei també helvètic, Jean-Pierre Grätzer, Tiffany's va ser tot un fenomen social que va transcendir fronteres: noctàmbuls de tota Europa viatjaven centenars de quilòmetres en un sol cap de setmana per venir expressament a la discoteca. El mític local va inspirar l'empresari Ricardo Urgell per crear, al cap de poc, el Pachà de Sitges, primer local de l'emblemàtica cadena de les dues cireres que va revolucionar Eivissa i que, a principis dels anys setanta, també es va establir a Platja d'Aro. Tiffany's també es va avançar a Pachà en dos aspectes importants: en la creació d'una potent imatge de marca –el logotip de la cara andrògina

Tiffany's va ser un local absolutament pioner en la definició del que, a partir d'aquell moment, es va entendre aquí i arreu com a discoteca

FONS PABLITO. INSPA I - DIPUTACIÓ DE GIRONA

amb barret bombí va aparèixer aviat en tot tipus de productes de merchandising- i també en la seva expansió nacional i internacional, ja que es van obrir altres Tiffany's a Torremolinos, Tel Aviv, Munic, Montpeller, Toulouse, Canet-Plage i Baqueira, on encara funciona un local amb aquest nom. També explica en certa manera la importància que va assolir Tiffany's amb l'atemptat frustrat que hi va tenir lloc l'agost de 1969: el jove que va voler dinamitar-lo veia en aquell local un símbol del fenomen turístic com a invasió cultural i com una de les principals fonts d'ingressos de la dictadura de Franco.

Del rock'n roll a Anita Marx

o el fracàs del franquisme a Platja d'Aro

Hem començat parlant de Tiffany's, però és evident que aquest local no va sorgir del no-res en aquella Platja d'Aro encara semiverge de mitjan anys seixanta. Ja a partir dels anys cinquanta, els estiuejants previs a l'onada del turisme massiu hi van trobar altres locals per ballar amb els èxits del moment, generalment en espais més oberts, com ara el Ci-

elito Lindo -posteriorment anomenat Atelier i Jamaica, abans de convertir-se, el 1963, en l'Aro-Club-, el Flamingo i, ja en terrenys limítrofes de la veïna Calonge, Cala Gogó. A través d'aquests locals van arribar a Platja d'Aro, segurament molt abans que a la resta de la península, fenòmens musicals com ara el rock'n'roll, el twist i la beatlemania. En una altra línia ben diferent, el 1957 es va inaugurar el Salón Fiesta, un local orientat a un públic més adult i amant de les varietats clàssiques i la cançó espanyola. De fet, Manolo Escobar hi va actuar sovint en l'etapa prèvia al seu èxit massiu i, a més a més, hi va conèixer una noia alemanya, Anita Marx, amb la qual es va casar.

També el 1957 va obrir les seves portes Casa Vella en un antic mas, que l'activista cultural gironí Josep Tarrés va convertir en un sofisticat espai de lleure nocturn amb una activa programació cultural que incloïa espectacles de flamenc, vetllades poètiques, exposicions d'art i, fins i tot, representacions teatrals. La masia de Casa Vella es va convertir després en l'epicentre d'un

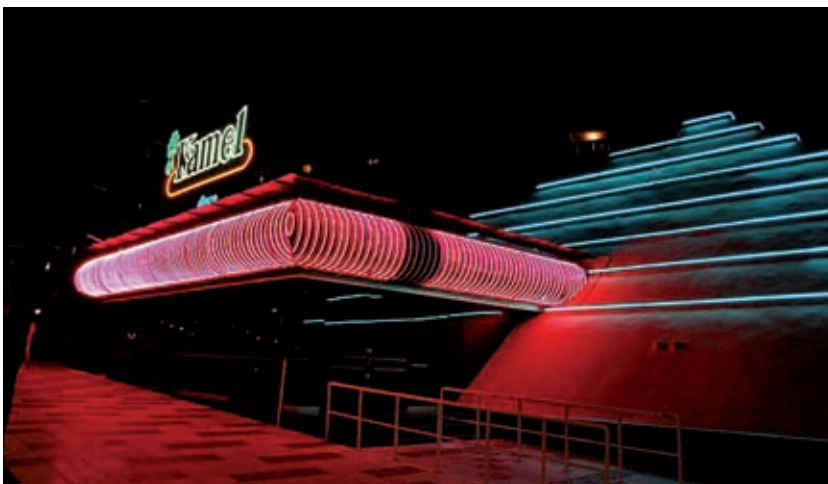
>> El grup de soul The Four Kents va actuar en diverses ocasions a Maddox, a principi dels anys setanta, quan Oriol Regàs dirigia aquesta discoteca.

Tiffany's es va avançar a Pachà en dos aspectes importants: en la creació d'una potent imatge de marca i en la seva expansió nacional i internacional

PLATJA D'ARO VIVA

PLATJA D'ARO VIVA

>> *Les façanes ben il·luminades de Màrius i Kamel i, a baix, un cartell de Pachà i un aspecte de l'interior de Maddox.*

PLATJA D'ARO VIVA

dels locals més importants de Platja d'Aro, la sala de festes Paladium, inaugurada el 22 de juny de 1966, un any després que ho fes Tiffany's. Paladium va ser impulsat amb capital francès, i Stanley Bouana i Sami Ben Zougari van ser durant molts anys les seves cares més visibles. Paladium, que algun cronista va definir com l'Olympia de la Costa Brava, va destacar sobretot en els anys setanta com a escenari de grans artistes nacionals i internacionals, especialment francesos, com ara Charles Aznavour, Johnny Hallyday, Juliette Gréco, Sacha Distel i el cèlebre guitarrista gitano Manitas de Plata, mort recentment. Joan Manuel Serrat, Julio Iglesias i Peret van ser tres dels cantants que més vegades van actuar a Paladium, amb una fidelitat

i una regularitat sorprenents, per també hi van passar molts altres artistes, com Paco de Lucía, Miguel Bosé, Raffaella Carrà, La Trinca, María Dolores Pradera, Mari Trini, Lola Flores, Camilo Sesto, The Platters i un llarg i eclèctic etcètera.

També Josep Pla va anar a Maddox

Un altre gran clàssic de la nit de Platja d'Aro, Maddox, es va inaugurar el juny de 1967 en primera línia de platja, a l'espai que havia ocupat l'Aro-Club. Maddox va ser, en els seus orígens, un projecte del promotor barceloní Oriol Regàs, creador de Bocaccio, que va voler crear una discoteca més orientada al públic jove nacional i internacional, on soessin els últims èxits del rock i el soul i on també hi hagués actuacions en directe de grups d'aquests estils. Hi va arribar a actuar Soft Machine, un dels tòtems del rock progressiu, i va estar a punt de fer-ho Black Sabbath. Smash, la banda de flamenc-rock de Manuel Molina (Lole y Manuel) va ser gairebé grup resident de Maddox, ja que Regàs va ser el seu mànager fins que se'n va afartar, i *soulmen* avui ja oblidats com ara Eddie Lee Mattison i Ossie Laine hi van gravar discos en directe, publicats per Edigsa. Els bons contactes d'Oriol Regàs amb el món cultural també propiciaven que Maddox rebés convidats il·lustres, com Josep Pla. I tot i que no passarà a la història per la seva qualitat cinematogràfica, la primera pel·lícula protagonitzada per Joan Manuel Serrat, *Palabras de amor* (1968), d'Antoni Ribas, inclou una escena rodada a Maddox, que almenys ha que-

Paladium, que algun cronista va definir com l'Olympia de la Costa Brava, va destacar en els anys setanta com a escenari de grans artistes nacionals i internacionals

PLATJA D'ARO VIVA

PLATJA D'ARO VIVA

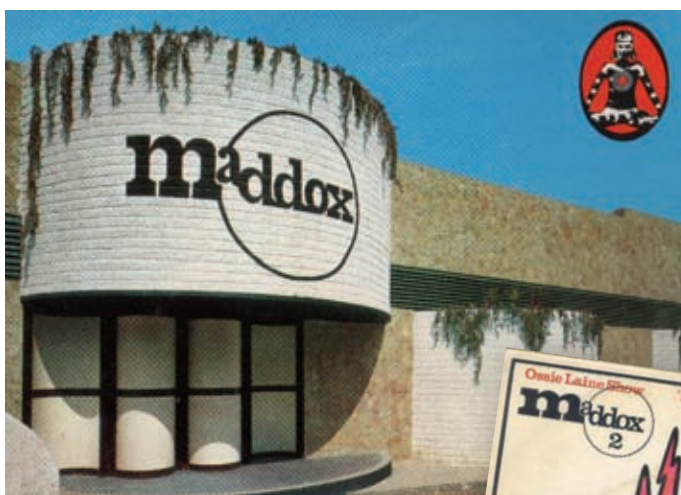
dat com a document gràfic imprescindible de la discoteca i les seves trepidants gogos.

L'última gran discoteca de Platja d'Aro, Pachà, es va inaugurar el 1974, com a projecte empresarial liderat pel gironí Kiko Riera, amb la mateixa filosofia de discoteca «mediterrània» que havia convertit el Pachà d'Eivissa en un referent internacional. Quan apareix Pachà, sumat a les ja esmentades Tiffany's, Paladium i Maddox i a altres locals com BB i New Flamingo, amb un concepte més proper al cabaret, es pot dir que comença l'edat d'or de les discoteques de Platja d'Aro, convertida ja a mitjan anys setanta en un gran centre d'oci tant diürn com nocturn. Ja en democràcia van aparèixer altres locals emblemàtics, com Màrius, dins del complex Magic Park; Caroll's, un altre projecte de l'incombustible Stanley Bouana, per a un públic més jove i menys sofisticat que el de Paladium; Kamel, amb el seu característic edifici en forma de piràmide, concebut com el de Maddox per l'arquitecte italià Vincenzo Carmenati; i, finalment, Malibú, l'últim gran clàssic de la nit de Platja d'Aro, encara en actiu, fundat pel suís Urs Ammon, antic treballador de Tiffany's. Tots aquests locals van protagonitzar l'edat d'or de les discoteques de Platja d'Aro, entre els anys setanta i noranta del segle passat. Amb el canvi de centúria va haver-hi una certa crisi de model en la nit de Platja d'Aro, que progressivament va fer desaparèixer Tiffany's (de la qual queda en peu l'edifici, ocupat en els últims anys per la discoteca Loft), Paladium, Maddox

i Pachà, convertits en ruïnes o solars que esperen millors temps per al sector de la construcció. Actualment, Platja d'Aro continua sent un destí preferent per a molts joves noctàmbuls, però queden lluny els temps en què milers de persones es concentraven en una sola nit en aquelles discoteques pioneres de fama internacional que atreïen molts famosos i, en general, un públic d'una àmplia franja d'edats que va trobar en aquests locals, polivalents per força en una època en què no sobraven els equipaments públics (s'hi feien espectacles de tot tipus: combats de boxa, concursos de bellesa, sessions de cinema...), uns espais de llibertat que han estat fonamentals, i encara ho són, en la història de Platja d'Aro.

Xavier Castellón és periodista.

>> Imatges exteriors de Pachà i Paladium, dues de les grans discoteques clàssiques de Platja d'Aro. A baix, la façana i el logotip de Maddox i el disc que hi va gravar en directe The Ossie Laine Show.

PLATJA D'ARO VIVA

Maddox va ser, en els seus orígens, un projecte del promotor barceloní Oriol Regàs, creador de Bocaccio